

MODERNÉ ROMÁNY

OLÍVIA SWEET

KLIENT₂

ZLOMIL MA ZÁUJMOM.
NIE NÁTĽAKOM.

OLÍVIA SWEET

KLIENT

2

KLIENT

2

I. vydanie

Copyright © 2025 Olívia Sweet

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 80. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Zuzi Maat

Sadzba: Branislav Hudák

BN 147525/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 210 - 8

OLÍVIA SWEET

KLIENT

2

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Olívia Sweet 2025

moderné romány

Tento príbeh je fikcia.

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu autora.

1. kapitola

Už počas jazdy opustila Eva sedadlo spolujazdca a presunula sa na zadné sedadlo dodávky. Toma jej manéver najprv prekvapil, no nekomentoval ho. Keď začala rozprávať, pochopil, že nechce byť vyrušovaná jeho pohľadmi.

Každé zložitejšie vysvetľovanie začínala Evka uprostred a pokračovala chaotickými preskokmi na koniec aj na začiatok príbehu — Tomi si na jej štýl rozprávania už zvykol. Neprerušoval ju.

Počas nekonečného monológu jej nekládol otázky, hoci mu príbeh chvíľami prestával dávať zmysel. Rozhodol sa, že si dá skladačku dokopy až bude mať pred sebou všetky jej kúsky.

A tak sa mu znenazdajky zdôverila so svojím strachom z výťahov.

Evu desí jazda výťahom. Toľko sa zatiaľ dozvedel.

Pre človeka s takýmto strachom je možno celkom fajn, že jeho rodičia bývajú v dome.

Keď Eva chodila do škôlky a ešte aj do prvého ročníka, závod, v ktorom otec pracoval, prenajímal ich rodine byt na

ôsmom poschodí paneláku v meste. No výťahom nikdy nechodila sama — radšej vybehla po schodoch. Vďaka tomu mala dobrú kondičku a svalnaté lýtka. Raz, keď sa pokúsila prekročiť tieň vlastných obáv, ju zrazu nejaký pán okríkol, vraj prečo drží výťah otvorený a čumí doňho.

Odvtedy sa bála aj susedov.

Keď bola druháčka, jej mama zdedila polovicu domu. Tú druhú dedil jej brat. Ujo Dávid žije v Nórsku a domov sa nevrátil už aspoň pätnásť rokov. A keďže od mamy nežiadal, aby ho vyplatila, presťahovali sa z mesta. Eva, Janka, mama aj otec začali žiť v dome.

Strach z výťahov sa postupom času vytratil. Jasný, úplne nezmizol z Evinho života, no v obchodných centrách sa tých pekelných železných mašín už nebála. Väčšinou používala eskalátor a keď sa občas predsa len ocitla vo výťahu, nikdy v ňom nebola sama.

Vysokoškolský internát jej náhle pripomenul detskú hrôzu. Ubytovali ju na štvrtom poschodí, vedľa Andrey.

Zvykla si.

Na výťah aj na Andreu.

Po mostíku spleťtých úvah Eva plynule dokráčala k priznaniu, že by si na ten výťah zvykla radšej, než by sa mala vrátiť domov. Hoci ju tá ťažká kovová opacha spočiatku desila možno viac než zanedbaná izba a šialená spolubývajúca, najviac sa bála dňa, keď bude nútená pokorne si zbaliť veci a odísť späť k rodičom.

Dôvodov sa vždy nájde dosť.

Neúspech v škole a následný vyhadzov z univerzity.

Ťažké skúšky.

Príliš veľa učiva a príliš málo peňazí. Za skriptá dá celý majetok, za ubytovanie trikrát viac.

Napokon sa priznala, že by do jej života možno nikdy nevstúpil žiadny Erik Krall, nebyť jedného lyžiarskeho výcviku. Janka doma rumázgala, že je jediná z triedy, ktorá na lyžiarsky nepôjde. Mama síce vopred po kúskoch naškrečovala peniaze, takže výlet bol sčasti zaplatený. No časť z tých peňazí musela ísť na Evin internát.

Peniaze boli tak akurát, keby otec raz večer nenašiel maminu tajnú skrýšu a nezačal vyvádzať. A keby sa na poslednú chvíľu nezistilo, že v pivnici za dverami stoja lyže, na ktorých zrejme po Himalájach lyžoval ešte prastarý otec starého otca Evinej mamy. Tie boli odložené pre Janku. Jasně, že sa jej rozpadli na nohách, len čo si ich obula.

A tak Janka prerevala celý večer. Bolo jasné, že na lyžiarsky nepôjde.

A vedľa Evy odrazu sedel akýsi slušne oblečený chlap. Pil drahý drink a hlavou nedbalo pokyvával do hudby. Letným prehrabnutím v peňaženke jej ponúkol sumu, ktorá by pokryla jej dva mesačné nájomy.

Nebola triezva.

Lenže toto celé sa stalo až o niekoľko dní neskôr po Jankinom plači. Aby Tom rozumel, musela sa Eva v rozprávaní vrátiť o mesiac a pol späť.

Na výške si našla priateľa, no chodili spolu iba niečo vyše štyroch týždňov. Spoznali sa na chate u Blanche, a zrejme už vtedy si tam Evu vyhlíadol aj Erik. Pre budúcu spoluprácu.

Asi. Zasmiala sa sucho, kým rozprávala.

S chalanom z chaty sa dnes už dávno nestretávala. Vlastne si z tých čias pamätala iba jeho krstné meno a fakt, že sa opíjal pri každej novej príležitosti. Ten by neodišiel triezvy ani z detskej oslavy.

Raz večer, keď boli spolu von, sa ožral tak, že sa na Evu úplne vykašľal. Zavolať kamošovi a spolu vypadli niekam preč. Zvyšok večera jej robil spoločnosť ten slušne oblečený chlap s drahým drinkom, ktorý kýval hlavou do hudby. A s tučnou peňaženkou jej šepkal do ucha.

Ak by bola triezva, nešla by s ním von.

Ak by v ten večer bola triezva, pekne by mu odšepkala do uška, nech si svoje peniaze strčí...

...naspäť do svojej peňaženky. Ani by jej nenapadlo prerátavať, koľko mesačných nájmov by s jeho pomocou uhradila.

Ak by sa neopila, ak by ostala pri zdravom rozume, neposlala by na druhý deň mame peniaze na Jankine lyže.

Ak by v ten večer nebola taká našťvaná.

V skratke vyrozprávala Tomovi, že Erik po nej zrejme pokukoval už skôr. Krallovi predsa neujde nič, čo sa v jeho meste udeje. Prvýkrát ju vyhľadal pred školou. Oslovil ju spôsobom, akoby už dávno vedel, že Eva je pripravená poskytnúť služby za odmenu.

Blanche ju spracovala. Oboznámila ju s nevýhodami, no hlavne s výhodami tejto „práce“.

Druhýkrát sa Eva stretla s Erikom už na byte. Vysvetlil jej, ako to celé funguje.

moderné romány

Ak by sa jej Tom teraz opýtal, či mala výčitky? Nie, nemala. Páčilo sa jej kupovať si veci. Prvýkrát v živote sa nedívala na štítky na oblečení. Každý predsa rozhoduje sám za seba. Ona nikoho nezvádzala. Schôdzku za schôdzkou v nej však narastal strach. Zakaždým sa bála, kto prekročí prah dverí. Odmietala brať toľko klientov, koľko jej nútil Erik. Niekedy vzala za týždeň jedného. Niekedy vôbec nikoho.

A tam sa začali všetky spory.

Erik si vždy uchmatol väčšinu zisku pre seba. Dokonca aj z peňazí, ktoré dievčatá dostali navyše, chcel polovicu.

Zastavila sa v reči, keď Tom zrazu v aute pustil rádio. Vypeckoval ho na maximum, preto už obaja mlčali. A ani jeden z nich nespál.

***

Tesne pred obedom dorazili do mesta. Tom najprv zaviezol Evu do ubytovne. Vysvetlil jej, kadiaľ sa dostane na námestie, a potom sa s materiálom vybral do skladu, kde ostal až do večera.

Spočiatku Eva neplánovala žiadne vychádzky. Len čo však osamela v malej izbe, zo všetkých štyroch stien na ňu začali civieť obavy. Jej myšlienky opäť ovládol problém menom Erik.

Podarilo sa Blanche upokojiť ho?

Prečo sa jej od včera nesnažil dovolať?

Zverejnil video z toho nechutného bytu na svojej stránke?

Desila ju čoraz reálnejšia možnosť, že ho rozoslal do e-mailových schránok študentov fakulty. Erik by určite našiel spôsob.

Bezmyšlienkovite sa vliekla poloprázdny nímestím. Nepokojné úvahy sa jej v mysli vznášali ako prach v špárách medzi dlaždičkami. Oči mala sklopené, výklady obchodov vnímala len ako hmlistú kulisu ohraničujúcu jej svet. Až okolo obeda sa uličky začali plniť ľuďmi.

V stánku pri metre si kúpila syrovú žemľu a asi o hodinu neskôr sa jej konečne podarilo dovolať Blanche.

„Trochu som Erika uchlácholila, jasné,“ upokojila ju kamoška. „Ale nebolo to celkom zadarmo. A mám to u teba, Evi.“

„Veď hej,“ vzdychla Eva a posadila sa na lavičku. „Od nedele mi viac nevolal. A je už utorok. Mám z toho nervy.“

„Buď v kľude. Ututlala som to. Vravela som mu, nech ti dá čas, aby si sa z celej veci spamätala. Ale mohla by si za ním zajtra skočiť? Vieš, kde býva, že?“

„Zajtra nie,“ odvetila Eva a v skratke vysvetlila, že momentálne je od Erika vzdialená asi tisícvesto kilometrov.

„To je... zlé,“ zamrňala Blanche. „Ja som mu totiž už tak trochu sľúbila, že za ním zajtra prídeš na byt.“

„Najskôr až pozajtra. Možno.“

„Evi?“

„Hm?“

„Vravel aj niečo o tom, že mu dlhuješ peniaze.“

„Blanche, ja... musím už teraz končiť. Daj vedieť, ak by bol problém.“

moderné romány

***

Tom sa do izby vrátil až pred večerom, keď sa vonku začínalo stmievať.

Eva polohlasne odzdravila na jeho „ahoj“, no bez pohybu ďalej sedela na okraji postele.

Tom odhodil kľúče na prázdny stolík pri dverách a vyzliekol si bundu.

„Včera si mi povedal, že si sa zastavil u nás, lebo si mal cestu okolo nášho domu,“ začala.

„A?“ venoval jej letmý pohľad.

„Náš dom znamená asi štyristokilometrovú obchádzku. Tam a späť.“

„Teraz ti to došlo?“ nadvihol obočie a jeho vysvetlenie znelo nechotne, len tak napoly úst: „Musel som vyzdvihnúť materiál ešte od jedného dodávateľa. Trochu od ruky. Tak som to mal po ceste.“

„Aha,“ vydýchla Eva. „Napadlo mi, že si sa u nás zastavil... kvôli mne.“

Premeral si ju, no zachoval chladný odstup a nepovedal nič. Skopol si topánky pod stolík, zo skrinky vytiahol uterák.

„Počkaj,“ vstala. „Kde budem spať ja?“

„Ako to myslíš?“

„Vieš, ako to myslím. Je tu len jedna posteľ. A ďalšiu izbu voľnú nemajú, bola som sa dole pýtať na recepcii.“

„Máš z toho obavy?“

„Máš ty obavy, že by som šla von a stopla si prvé auto na vlakovú stanicu?“

„Prečo by som mal mať? Veď ty predsa nemáš problém vliezť cudzím chlapom do auta. Alebo kamkoľvek. Ak majú peniaze...“

Eva odvrátila pohľad k malému balkónu a silno si zahryzla do pery. No fyzická bolesť bola nič oproti tej druhej.

„Neboj sa,“ dodal. „Dám si rýchlu sprchu a vypadnem. Vyspím sa v aute, takže máš posteľ celú pre seba.“

Zmizol za zatvorenými dverami kúpeľne.

Ak by vonku ešte nebola tma, Eva by na sto percent odišla. Opýtala by sa ľudí, ako sa dostane na stanicu. Alebo by si objednala taxík. Jasné, že neplánovala stopovať. Chcela ho vyprovokovať, no taký tvrdý úder nečakala.

Unavovala ju tá hra, ktorú spolu hrali. Kým ona tlačila na pílu, aby mu ukázala, ako veľmi jej ublížil, on si zachovával ľadový odstup. Akoby bol voči jej výstrelkom imúnny.

Pravdepodobne mu bolo úplne jedno, že ju ranil.

Mala by sa vôbec snažiť zapáčiť sa niekomu, kto ju považuje za totálnu hlupaňu?

A predsa – niečo v nej vravelo, že nie vždy býval taký.

Tušila, čo ho trápi, ale pomôcť mu nemohla.

Tom – ten starostlivý chlapec, ktorý dokázal byť poriadne zákerný, keď chcel – sa jej raz zveril s tým najcitlivejším problémom na svete. Jeho mladšiu sestru Katku niekto bezočivo vytrhol spod jeho ochrany. Nedokázal zabrániť tomu, aby jej Erik Krall ublížil. A možno bola Eva úplne prvým človekom mimo rodiny, ktorému sa s tým priznal.

Práve ona. Prečo?

moderné romány

Trápilo ju, že Erik zničil dievčaťu život. Ale nedokázala pomôcť ani sebe, nieto ešte niekomu inému. Tomovi, ani ďalším dievčatám, ktoré mu možno raz padnú za obeť. A ani nemohla.

Erik by jej vedel poriadne zavarit'.

Už sa predsa prestala báť výťahov. Zostane na internáte, udrží sa na škole, dokončí ju. A nikdy sa nevráti domov.

Lenže dnes večer nemohla zostať v jednej izbe s Tomom.

Studené ruky si nervózne zovrela pred telom.

Zadávala sa na kľúče položené na stolíku.

2. kapitola

Tom si uterákom rozcuchával mokré vlasy dôkladnejšie než zvyčajne. Bleskovo sa obliekol – netesné okno v kúpeľni zabezpečovalo teplotu maximálne dvanásť stupňov. Narýchlo osušené telo navliekol do trička a džínsov.

„Nemáš hlad, Eva? Kúpila si si niečo v meste?“ opýtal sa a pristúpil ku stolíku pri dverách.

Kým si zaväzoval šnúrky na topánkach, nedočkal sa odpovede. Niet divu – vzápätí totiž zistil, že izba je prázdna. Hlavou mu preblesklo, že si Eva z trucu naozaj šla stopnúť auto, aby sa dostala domov. Bola schopná podobných nezmyslov. Eva bola priam stvorená pre šialenosti.

Nahlas zahrešil a chňapol po kľúčoch od dodávky. Ani tie však neležali na stolíku. V tej chvíli mu to doplo. Eva predsa nemala vodičák.

Šlohla mu auto?

„Doboha, dievča. S tebou je to horšie ako bývať s králikom!“

V sekunde si natiahol bundu, schytil kľúč od izby a vyrútil sa na ulicu. So srdcom v krku zbehol štyri poschodia za menej než desať sekúnd. No len čo zbadal šéfovu do-

dávkou tam, kde ju zaparkoval, z ramien mu spadlo závažie, ktoré na zemi hlasno zarinčalo úľavou.

Stále ešte zrýchlene dýchal. Zabúchal na okno spolujazdca. Evka však nesesedla za volantom. Natiahla sa zo zadného sedadla, odblokovala dvere a opäť sa uložila, akoby nič. V kúte zadného sedadla ležala zakrytá rozopnutou mikinou.

„Chvalabohu,“ vydýchol Tom, keď nastúpil. „Myslel som, že si mi ukradla auto.“

„Ukradla by som. Ale neviem šoférovať,“ odpovedala len tak napoly úst. Tvár zaborila do operadla a ukryla ju pred jeho pohľadom.

„Dobre. Teraz som fakt rád, že nevieš šoférovať. A čo tu robíš?“

„Snažím sa zaspáť.“

„Ale nie v aute. Choď si ľahnúť hore, do postele. Tu máš kľúče od izby.“

Nesúhlasne zamrňala a hlavu zatlačila hlbšie do sedadla.

„Eva.“

„Nie.“

„Tak čo odo mňa chceš?“ naliehal.

„Choď kľudne do izby. Ja sa bez problémov zmestím kamkoľvek. Som flexibilná. Ty by si sa tu musel naskladať ako zimné drevo v stodole. Aj tak už skoro spím. Čšš. Choď preč.“

„Už som raz prespal v šéfovej dodávke. Tak nestresuj, som s tým v pohode.“

„Nie,“ zamumlala znovu a definitívne odvrátila tvár.

„Bude ti tu zima.“

„Nebude.“

„Bude.“

„Veď aj tebe by bola,“ odvrkla. „A mne zima skoro nikdy nebýva.“

„Tebe nebýva zima? To si robíš srandu, však?“ vybuchol Tom. Zároveň si všimol, že má zaťaté päste. Aj za tmy sa jej na hánkach rysovali tmavomodré žilky. Dýchala rýchlejšie než zvyčajne, no na jazyku už určite mala pripravené ďalšie klamstvo.

Zanadával. Vystúpil z auta a vzápätí otvoril zadné dvere.

„Posuň sa,“ rozkázal.

Eva sa prekvapením nadvihla. Jej zaváhanie využil – vsúkal sa na zadné sedadlo a zatvoril za sebou. Kým milá Evka stihla zareagovať, objal ju oboma rukami a stiahol si ju na svoje telo.

„Ruky máš ľadové,“ zovrel jej dlane.

„To nič nedokazuje. Chod' pokojne spať.“

„Pravdaže,“ vydýchol medzi jej vlasy a pritiahol si ju bližšie k hrudi. „Mohol by som ísť. A ráno by som z teba našiel len cencúľ. Vozím stavebný materiál, nie mrazené výrobky.“

„Ha-ha, vtipné,“ zašepkala. No cítil, ako sa v jeho náručí skrútila a pritúlila, aby si ukradla ešte o kúsok viac jeho tepla.

Tomí vytušil, čo má spraviť. Rukami ju objal pevnejšie. Malú mikinu, pod ktorou sa chúlila, jej ponaprával na ramenách a zakryl jej aj krk.

„Už je to lepšie?“ zašepkal.

„Áno.“

„Si celá studená.“

„To sa ti zdá.“

Pohladkal ju po vlasoch a ústa si oprel medzi ich pramienky.

„Keby si sa aspoň na jediný večer prestala hrať na záchrankyňu sveta. Eva. Pripadáš mi ako klasický akčný hrdina. Ironman. Chladná a nezávislá. V brnení s tým... tým smrtiacim lezrom. Ty sa o seba postaráš. Zastrelíš každého, kto ti podá ruku. Aj každého, kto sa na teba zle pozrie. Alebo sa neuvážene pohne.“

Odmlčal sa, potom pokračoval jemnejšie:

„Počúvaj ma. Nemôžeš – a ani nemáš právo – zachraňovať všetky zmätené duše vo svojom okolí. Ani Janku. Ani svoju mamu. Ani mňa. Oddýchni si konečne. Svet neleží na tvojich pleciach.“

Vzdychla alebo vzlykla. Tom nedokázal rozoznať jej emócie – tvár si príliš silno tlačila do jeho ramena.

„A nadnes už prestaň premýšľať. Prestaň sa o všetkých starať. Aj keď si neporaziteľná, potrebuješ si vydýchnuť. Budem pri tebe. Dnes večer nemusíš byť silná.“

Tom vytušil, čo sa v nej odohráva. Niekoľkokrát ticho pískla. Nechal ju. Nezdôverila sa, čo ju trápi, asi bola príliš unavená, nemala chuť hovoriť. Stačil mu nevyslovený prísľub, že raz mu dôveru dá. A že on ju nesklame.

„Prečo si chcel, aby som šla s tebou?“ ozvala sa po chvíli.

„A prečo si mi ty nedvíhala telefón, keď som sa ti dva dni pokúšal dovolať?“

Mlčala.

Tom otrávene zaklonil hlavu. Priznanie mu išlo cez hrdlo ťažko.

„Mal som obavy, čo Krall vyvedie. Na sto percent si myslí, že si naňho zavolala políciu ty, však? Nechcel som ťa s ním nechať samu.“

Nápad vziať Evu do Nemecka mu napadol náhle – vlastne až vo chvíli, keď do auta vtancovala s tým imaginárnym zošitom pre jeho údajného brata. Neplánoval, že túto noc bude premrznutá ležať v jeho náručí. Len mu napadlo, že by ju možno presvedčil, aby Kralla obvinila, že prevádzku je privát. Túto myšlienku si zatiaľ nechal pre seba.

„Bojím sa,“ priznala prvýkrát.

Tá istá Eva, ktorá sa nikdy neprizná, lebo sa o seba vždy postará sama. Dnes večer – Evka, poskladaná do malého kľbka na zadnom sedadle, pritisnutá k jeho hrudi.

„Čoho sa bojíš?“ opýtal sa.

„Všetkého. Teba.“

„Mňa?“

Pokývala hlavou.

„Evka,“ zašepkal a prstami jej prešiel pomedzi rozstrapkané vlasy na spánku. „Keby som ťa nemal rád, netrepal by som sa v noci k vám. Zas až tak po ceste som to nemal.“

„Vedela som to.“

„Odkedy sa spolu nestretávame, je mi za tebou smutno. Vždy, keď si prišla ku mne domov pozrieť Petrika, tešil

som sa. Asi to tak nejako vyšlo. Asi mám rád tvoju spoločnosť.“

„Tol'ko vecí ma mrzí. Čo som narobila. Neviem to vrátiť späť.“

„Viem, že sa bojíš,“ hladkal ju po líci. „Nie si v tom sama. Niečo spolu vymyslíme, okej? Bude dobre.“

Ticho vzdychla.

„Okej?“ zopakoval Tom a pery jej na pár sekúnd pritisol na čelo. „Evka. Bude dobre.“

„Á-no. Dlhujem Erikovi strašne veľa peňazí,“ rozprávala úsečne. „Teda vlastne nedlhujem. Vymyslel si to. Ale nedovolí mi odísť, kým mu ich nezaplatím.“

„Koľko peňazí?“

„Zopár stoviek. A trvá aj na tom, aby sme sa stretli uňho doma.“

„A ty... si s ním... niekedy?“ opýtal sa Tom.

„Nikdy v živote. Fuj.“

„Dobre. Tak k nemu nepôjdeš.“

„Jemu ide len o tú jeho urazenú hrdosť. Potrebuje ma ponižiť. To je súčasť jeho pomsty. Nemám na výber, musím k nemu prísť.“

„Daj si s ním stretko na verejnom mieste,“ navrhol Tom. „Pôjdem s tebou.“

„To nemôžeš. Prezradil by si sa.“

„Niečo vymyslíme,“ zašepkal. „Stále ti je zima. Nechceš si ísť hore ľahnúť?“

„M-m. Nie. Pekne voniaš.“

Tom sa dlho díval cez predné sklo. Unavené svetlo vysokej lampy preblikávalo do noci.

„Vtedy, keď sme sa spoznali,“ začal. „Na vernisáži tých Denisových hrôzostrašných sošiek... pamätáš? Tá jeho sesternica, ktorú mi skúšal dohodiť, bola fakt na nevydržanie. V ten večer mi prišlo vhod, že si pekná.“

„Nie som žiadna dáma.“

Bez slov prechádzal prstami po jej rukách, snažil sa ich zohriať.

Iba Eve sa odvážil priznať.

Zmätený a bez záchranej brzdy si pred ňou znova rozrezal ranu, čo celé mesiace mokvala.

Dovolil jej, milej Evke, sypať do nej soľ a rozdráždiť krivdy, ktoré pálili jeho rodinu.

Eva sa však Kralla bojí. Neurobí nič.

Mohol by jej sľúbiť najvyššiu ochranu, nepriestrelný štít, aj armádu Ironmanov.

Aj tak ostane pevná.

Tvrdohlavá.

Preto ju nesmie mať rád.

Musí sa ubrániť akémukoľvek pocitu náklonnosti.

Veď do Nemecka s ním išla len preto, že sa bála. Bála sa, že Tom vytrúbi jej rodičom škaredú pravdu, ak nepôjde.

Na jeho hrudi ticho dýchalo krehké dievča, zároveň dosť silné na to, aby jeho ochranu hrdo odmietlo.

Ako ju mohol nemať rád?

Zrejme sa stratil v zradnej priepasti úvah, pretože keď znova otvoril oči, do auta prenikali prvé lúče lenivého svítania.

Prebodávali noc tenučké ako ihličky.

Evka spala.

moderné romány

Už nebola studená. Líce mala vtláčené pod jeho plecom a jej hrejivý dych sa usádzal v jeho krčnej jamke. Jemne sa ho dotýkala perami.

Ruky mala schované pod jeho tričkom – ani si nevšimol, kedy ich tam ukryla. No nechladili ho. Boli teplé. Dokonca horúce.

Iba spala.

Keď Eva oddychovala na jeho tele, nebol to dôkaz, že mu verila?

A že sa mu zverila?

Natiahol sa za telefónom. Nechcel si pozrieť nahrávku z Krallovhovho bytu. Tú vymazal ešte dnes ráno, kým bol v práci.

Eve o tom nepovie.